

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

marec ■ 2023

Postni čas - odkrivanje naših najglobljih notranjih zmožnosti

Postni čas nas uči živeti Kristusovo ljubezen na radikalen način. To se začne s prepoznavanjem Božje ljubezni do nas od začetka našega življenja in s spominjanjem Božjega povabila, naj postanemo eno z njim.

V tem času smo pozvani, da naredimo inventuro svojega življenja, se tesneje družimo z Bogom in odstranimo stvari, ki bi nas lahko odvrnile od naše predanosti njemu. To je nekakšen čas priprave na duhovno rast. Poklicani smo, da iščemo Boga, ki želi biti najden. V Novi zavezi so ljudje, ki sledijo Kristusu, ki ga iščejo, imenovani učenci. Beseda učenec ima isti koren kot beseda disciplina. In disciplina je vedno namerna, nikoli naključna. Algebre se ne naučimo po naključju. Tudi igranja inštrumenta, tujega jezika ali drsanja se ne naučimo, ne da bi to nameravali. Vedno mora biti najprej prisoten naš namen. Enako velja, če želimo biti Jezusovi učenci. Potreben je namen, odločitev, usmeritev naše volje, da iščemo Kristusa. Mnogi med nami, zlasti tisti, ki redno prihajamo k bogoslužju, lahko na to hitro pozabimo. Pri iskanju Boga lahko postanemo pasivni in brezvoljni.

Naša življenja so podobna kraljestvom. Vsak od nas ima svoje kraljestvo, področje oblasti, področje, ki ga nadzoruje kot vladar. Meje so pri vsakem človeku drugačne, na splošno pa imamo vsi oblast nad stvarmi, kot so naš čas, naše telo, naši odnosi, naš dom, naš denar. Toda naša kraljestva, naša življenja velikokrat potrebujejo temeljito očiščenje, ker postanejo okužena z odvratnimi stvarmi: maliki in lažnimi bogovi, stvarmi, ki zasedajo mesto, namenjeno Bogu. Iskanje Boga pomeni, da mu naredimo prostor – pripravimo svoja življenja, svoja kraljestva, da bo prebival z nami.

Prava prelomnica v našem življenju je, ko nehamo iskati bogove, ki jih želimo, in začnemo iskati Boga, ki je. Postni čas je zato namenjen hoji po hribih in dolinah našega kraljestva in rušenju malikov, ki jih tam najdemo. To pomeni, da s spovedjo priznamo stvari, ki so v našem življenju zavzele mesto Boga in nam preprečujejo, da bi ga našli. Iskanje Boga pa ne pomeni le odstranjevanja stvari iz naših kraljestev, temveč tudi graditi, postavljati stvari, ki nam pomagajo povezati se s tistim, ki ga iščemo. Treba je odstranjevati

in graditi. Nekatere stvari moramo odvzeti, da bi lahko dodali druge. Odstraniti moramo odpadke, vendar moramo tudi posejati nova semena. Oboje je bistveno za rast.

Pri komuniciranju z Bogom in doživljanju njegove prisotnosti v našem življenju nam pomagajo duhovne discipline. To so prakse, ki nam ga pomagajo iskati – molitev, samota, premišljevanje Svetega pisma, post, služenje drugim, darovanje, gostoljubje in čaščenje.

Poleg tega pa je pomembno, da pri tem nismo sami, saj to ni solo igra, temveč da vse počnemo v ljubezni do Boga, sebe in bližnjega. Zato se posta lotimo tudi v skupnosti. Ko se zberemo, se zgodi nekaj močnega, veličastnega. Vidimo, da

smo del nečesa, kar nas presega, da smo na poti iskanja Boga povezani z drugimi. Manj verjetno je, da bomo obupali, da se bomo obrnili, saj si tudi drugi poleg nas prizadevajo doseči isti cilj. Bog nam je namenil, da smo v skupnosti z drugimi, da ga skupaj iščemo. Bistvo postnega časa je, da ponovno najdemo Gospoda in da se tudi pustimo najti.

Izkoristimo ta milostni čas za hojo po hribih in dolinah našega življenja ter prepoznamo ovire, ki nam preprečujejo, da bi iskali Boga. Odkrijmo dobre discipline, ki nam bodo pomagale vzpostaviti stik z njim. Izkoristimo ta čas za resnično iskanje Gospoda, saj hrepeni po tem, da bi ga našli.

Anže Cunk

Apostol svetega Jožefa

*P*raznik svetega Jožefa (19. marec) je bil postavljen šele v 14. stoletju. Zaradi vedno večjega češčenja moža Device Marije in poglavarja svete družine je papež Gregor XV. leta 1621 naročil, naj se god sv. Jožefa v vsej katoliški Cerkvi obhaja kot zapovedan praznik. Danes je poleg Marije eden najbolj poznanih priprošnjikov, h kateremu se priporočajo številni posamezniki in družine v različnih zadevah. Sveti Jožef je zavetnik številnih cerkva pri nas in po svetu. V Kanadi lahko obiščemo največje Jožefovo svetišče, baziliko svetega Jožefa, katere ustanovitelj je bil velik častilec tega mogočnega svetnika in moža Matere Marije, sveti Andrej Bessette ali »mož 125.000 čudežev«, kot ga imenujejo Kanadčani.

Alfred Bessette se je rodil leta 1845 v bližini Montreala v Kanadi kot osmi od 12 otrok. Zgodaj je ostal brez staršev. Opravljal je najrazličnejša dela, dokler ni leta 1870 vstopil v Družbo svetega Križa ter kot laični brat prejel redovno ime Andrej, pod katerim je poznan danes. Postavili so ga za vratarja šole Notre Dame, ob tem pa je opravljal še vrsto drugih priročnih del. Ker so se ga nekaj časa obotavljali sprejeti v redovno kongregacijo, predvsem

zaradi njegovega šibkega zdravja, je rad šaljivo rekel: »Postavili so me na vrata in tam sem ostal.« Res je tam ostal do konca življenja, razen zadnjih let, ko je bilo ljudi, ki so ga prihajali prosit za molitev ali ozdravljenje, že tako veliko, da je moral biti stalno navzoč v novem Jožefovem svetišču ali Oratoriju.

Brat Andrej je od rane mladosti gojil posebno pobožnost do svetega Jožefa, ki mu je bil resnični prijatelj in vzor za skrito življenje in ljubezen do Jezusa. Od začetkov svojega redovnega življenja se je trudil, da bi z vsemi sredstvi širil to pobožnost. Bog je njegovo poslanstvo krepil in potrjeval z močnim nadnaravnim darom ozdravljanja. V okolici so postopoma prepoznali nadnaravne posege po njegovi molitvi. Vse čudeže, ki so bili res številni, pa je pripisoval priprošnji svetega Jožefa. Hudo mu je bilo, če so ga ljudje imeli za čudodelnika. Ni razumel, kako ne morejo dojeti, da je to stvar svetega Jožefa in da se je treba obračati k Bogu, ne k ljudem. Ozdravljenja in milosti spreobrnjenja ob njem pa so kar deževali.

Ves čas je gojil željo, da bi se v čast svetemu Jožefu zgradila nova cerkev na hribu, na katerega je zrl s svojega delovnega mesta v

šoli Notre Dame. To mu je uspelo, čeprav ni imel nobenega ustreznega znanja za tako velikopotezen projekt. Spremljala ga je očitna Božja pomoč.

Začetek del je zaznamoval čudežen dogodek, ki se ga je brat Andrej rad spominjal.

Neki moški je prišel k meni v šolo. Bil je tako suh, da bi lahko videl skozenj. Trpel je zaradi raka na želodcu in skoraj ni več mogel jesti. Vprašal sem ga: »Ali bi hoteli jutri zjutraj delati zame? Treba bo razširiti pot, ki bo vodila do kapele na gori.«

»Ne bi me mogli česa lepšega prositi, toda nimam moči, ne morem jesti.«

»V redu je, prišli boste na kosilo z menoj.«

Naslednji dan sem mu postregel z dobrim obedom. Še isti dan se je lahko lotil dela. Vsaka sled slabosti je izginila. Za več mesecev sem ga zaposlil.

Nadrejeni iz Družbe svetega Križa so mu dovolili gradnjo svetišča, če bi sam našel sredstva. Prve manjše vsote za začetno kapelico je dobil v dar, ko je strigel dijake, in od ljudi, ki jim je pomagal. Prva kapelica je kmalu postala premajhna. Darovi za novo, večje svetišče so hitro pritekali. Brat Andrej Bessette je zaradi uslišanj v molitvi postal tako znan, da je kmalu potreboval štiri

tajnike, da so lahko odprli 80.000 pisem, kolikor jih je na leto prispelo na njegov naslov. Na dan ga je obiskalo več kot 600 ljudi. Leta 1924 so na griču poleg prvotne kapelice začeli gradnjo velike bazilike, posvečene sv. Jožefu (Saint Joseph's Oratory), ki je postala največja cerkev v Kanadi. Brat Andrej ni dočakal dograditve.

Ko je skrbni in skromni brat v 91. letu umrl na dan Gospodovega razglašanja, 6. januarja 1937, je bil dan njegove smrti enak dnevu žalovanja vsega naroda. Na njegov pogreb se je zgrnilo več kot milijon ljudi. Za blaženega ga je leta 1983 razglasil papež Janez Pavel II., za svetnika pa ga je leta 2010, ko smo v Cerkvi obhajali leto svetega Jožefa, razglasil papež Benedikt XVI.

V baziliki svetega Jožefa je zelo veliko ljudi prejelo tako telesno kot du-

ševno ozdravljenje. Tudi danes se nadaljujejo pričevanja o ozdravljenjih ob obisku tega svetišča. Sveti Andrej Bessette je še danes v srcih številnih Kanadčanov, tudi mladih.

Kaj ga je poleg čudežnih ozdravljenj in spreobrnjenj naredilo tako priljubljenega? Bil in ostal je preprost, neuk po formalni izobrazbi, a globoko in živo povezan z nebesi. Ko je govoril o Kristusovem trpljenju, so bili ljudje ganjeni – ne le površno, samo za bežen trenutek, ampak je to spremenilo njihovo življenje in delovanje.

A rad je govoril tudi o našem cilju. Ko je opisoval nebesa, je bilo, kot bi jih že videl, tako vesel je bil njegov obraz, so zatrjevali njegovi prijatelji, ki so ga pogosto poslušali. Predvsem zadnja leta so nebesa postala neizčrpen predmet pogovorov. Lahko so minile ure v pripovedovanju o lepotah nebes, saj je bilo njegovo srce že tam.

Velikokrat je dejal: *»Samo zavesa nas ločuje od dobrega Boga.«* In komaj je čakal, da bi se ta zavesa odgrnila.

»Veste, ni prepovedano želeli si smrti, da bi lahko gledali Boga.«

Nekdo, ki ga je slišal popisovati lepote raja, je pripomnil: *»Vseeno nas je vedno strah smrti.«*

»Ko imamo za seboj lepo življenje, se ne smemo bati smrti, ker so to vrata v nebesa.«

»Nebesa so tako daleč.«

»Med nebesi in zemljo je tako kratka razdalja, da nas Bog vedno sliši.«

Bil je tudi izjemno ponižen, sam sebe je imenoval psiček svetega Jožefa. Ni si pripisoval nobenih zaslug ne za veliko delo, ki ga je opravil, ne za čudeže, niti ni zahteval kakšnih priznanj, ampak je vdano do konca sprejemal zadnje mesto. Rad se je šalil, uporabljal besedne igre in tako sprostil ozračje, potem pa pogosto prešel v globok pogovor.

Brat Andrej je s svojo vero in ljubeznijo do svetega Jožefa ter s številnimi čudeži na njegovo priporočilo pričeval o Jožefovi pomoči in ljubezni do nas. Postanimo tudi mi njegovi pričevalci in častimo svetega Jožefa, tega mogočnega zavetnika človeštva in moža Device Marije. Tako kot v srcih številnih Kanadčanov naj tudi v naših živita vera in ljubezen do svetega Jožefa, zavetnika naših dežel in naših src.

Helena Reberc

Mežnarjeve pridige

Knjiga in čaj

M

arca se bomo pogovarjali o knjigi furlanskega duhovnika dona Giuseppeja Marchettija z naslovom Mežnarjeve pridige.

Gre za zbirko 86 pridig, ki so bile napisane pred približno 50 leti. V namišljeni vasi Gargagnà di Sore sta le majhna cerkev in gostilna. Včasih je bil tu duhovnik, a ga ni več; na predvečer praznikov zakristan oziroma mežnar Viggi v cerkvi moli rožni venec za približno deset ljudi. Mežnar je karizmatična, odkrita, poštena in samozavestna osebnost. Viggi služi brezplačno, vendar se zaradi tega velikokrat počuti kot prva avtoriteta v vasi. Večer pred praznikom gre vedno

k župniku po navodila za naslednji dan, kaj naj v cerkvi sporoči vernikom. Nagovor izkoristi za širjenje kritik, mnenj in komentarjev o dogodkih in ljudeh v vasi. Tako nastanejo mežnarjeve pridige, ki so kratke, ostre in dobro začinjene. Viggi je dober kristjan, kar misli, pove vsem v obraz: velikim in malim, sorodnikom in prijateljem, bogatim in revnim, včasih pa celo župniku. Njegove sodbe bi lahko prišle tudi iz župnikovih ust, vendar ne v tako ostrem in vsakdanjem jeziku.

Anže Cunk

Križ je darilo, ki ga
Bog podarja svojim
prijateljem.

(sv. Filip Neri)

SPREJEM V ŽUPNIJSKI PISARNI

ponedeljek, torek, četrtek in petek

8.30–9.30 in 17.00–17.45

Pričakujemo...

PETEK, 3. MAREC	■ prvi petek, obhajanje bolnikov po domovih ■ ob 18.30 molitev križevega pota, sledi sveta maša ■ od 20.00 do 21.00 adoracija
PETEK, 10. MAREC	ob 18.30 molitev križevega pota, sledi sveta maša
SOBOTA, 11. MAREC	■ od 9.00 do 15.00 dan duhovnih vaj za naše katehumene ■ od 16.00 do 18.00 srečanje za družine in otroke: slavljenje, pričevanje, adoracija, možnost za spoved
TOREK, 14. MAREC	ob 19.45 večer Knjiga in čaj ob knjigi Mežnarjeve pridige
SREDA, 15. MAREC	ob 19.45 sestanek župnijske Karitas
PETEK, 17. MAREC	ob 18.30 molitev križevega pota, sledi sveta maša
SOBOTA, 18. MAREC	■ sv. Jožef, slovesni praznik: sveti maši ob 9.00 in 19.00 ■ ob 10.00 srečanje medgeneracijske skupine v veroučni učilnici
NEDELJA, 19. MAREC	ob 15.00 družabno srečanje za družine z majhnimi otroki v veroučni učilnici
PETEK, 24. MAREC	ob 18.30 molitev križevega pota, sledi sveta maša
SOBOTA, 25. MAREC	Gospodovo oznanjenje, slovesni praznik: svete maše ob 9.00 in 19.00, v Tomačevem ob 18.00
PETEK, 31. MAREC	ob 18.30 molitev križevega pota, sledi sveta maša
SOBOTA, 1. APRIL	ob 10.00 delavnica pletenja butaric v veroučnih prostorih
NEDELJA, 2. APRIL	CVETNA NEDELJA: spomin Jezusovega slovesnega prihoda v Jeruzalem; svete maše ob 8.00 in 10.00, v Tomačevem ob 8.00; ob 10.00 začnemo z blagoslovom zelenja in butaric na trgu pred cerkvijo Vseh svetih

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljublana-sveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00

SOBOTE: 11.00 in 19.00

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–10.30

DELAVNIKI: 18.30–19.15